

Efectul Bocelli sau sanctificarea muzicii

de Nicolae Grigore-Mărășanu

Se pare că în cazul Bocelli, muzica nu mai are nevoie și de ochi.

Ochiul, ca organ al omului, spre deosebire de cel divin a-toate-văzător, este înlocuit de un ochi interior mult mai puternic a cărui rază penetrează întunericul. Spațialitatea în cazul muzicii lui Bocelli este fără limite pentru că este doar imaginată și nu limitată de liniile unei geometrii reale. Cred că în cazul nevăzătorului urechea devine multivalentă, aude, ascultă, imaginează și vede.

Astfel în cazul muzicii lui Bocelli totul devine armonios, melodia curge în fără-de-limită, cheamă ascultătorul în imponderabil, convertindu-l la starea dată de ochiul interior. Ascultătorul care intră în rezonanță cu melodia bocelliană simte cum intră într-o mistuire aproape organică, în dividere și extază; o metafizică a limbajului muzicii, a logosului sonor îl înundă, îl ia cu sine și îl poartă spre un tărâm nedefinit, doar adorată.

Acest efect se înfiripă, se potențează, se împlinește cred prin două motive: în primul rând este propulsat de infirmitatea învingătoare. Omul își învinge infirmitatea, își depășește condiția, se întrece pe sine și triumfă apoteotic într-un final sonor tulburător ca într-o anabază, ca într-o ieșire din Infern.

Al doilea motiv constă în sanctificarea muzicii: interpretarea perfectă, măreață, cantonată într-o modestie angelică și într-un tragism de surdina apropiere muzica lui Bocelli de un fel de muzică a sferelor.

În cazul Bocelli avem de-a face cu un paradox: interpretul nu se mișcă, nu-și însoțește cântecul nici cu privirea, nici cu o gestică adecvată, ca în cazul altor interpreți; el stă pe scenă lipit locului, privind în infinitatea imaginației lui, atent la ceea ce îi arată ochiul interior. Și în mod paradoxal, melodia ce se degajă din această icoană statică e de o vitalitate, de o măreție tragică rar întâlnite. Muzica se propagă în jur, îmblânzește ființarea, îi conferă sacralitate și cucerește astfel inima ascultătoare.

Elev al lui Luciano Pavarotti, Andrea Bocelli a luat de la maestrul său armonia și forța. A adăugat aceste moșteniri, tragismul de surdina ca efect al unei infirmități învingătoare și sacralitatea logosului. Astfel încât suflul final al muzicii sale poartă dincolo de toate frumusețile, un măreț mesaj al izbânzii.

Ce triumf mai înălțător al omului asupra condiției sale, uncori afectată de infirmitate, mai cunoașteți?

De aici încolo, omul se apropie de Zeu.

Nu prin condiția sa fizică de om, ci prin metafizica declanșată de forța logosului cântat.

Originea contează !

de Adrian Voicu

Doi boi, veri buni după mame, trăgeau la jug cât era ziua de lungă. Erau de-o fericire de-a dreptul bovină și nu se plâneau niciodată de normalitatea lor.

Ziua de jug începea devreme, cu puțin înainte de zămbitul soarelui și se termina imediat după ce acesta cădea obosit după coama pădurii.

Intrau în grajd tăcuți, clefăiau o vreme niște fân aproape insipid, dădeau câteva limbi la bolovanul de sare, apoi își linișteau setea cu apa din găleată și se așezau la locurile lor rumezând fără griji la ziua de mâine.

Într-o zi, la ei în grajd fu repartizat vărul lor mai depărtat și mai tânăr, vițelul de pension Le Boeuf.

- Cum, voi toată ziua trageți la jug? se miră sincer vițelul.

- Exact, tinere, răspuse Plăvan.

- Pentru că suntem exact ceea ce ne spune și numele, adică boi, continuă Joian.

- Eu nu o să trag nicicând la jug! își semeți Le Boeuf capul. De-aia m-a dat mama la pension, ca să nu ajung ca voi.

- Să știi că nu-i mai rău decât la tine, la pension, spuse Plăvan înghițind. După ce termini cu jugul îți dai seama că viața poate fi și frumoasă și o apreciezi ca atare.

- Mama mi-a spus că eu o să ajung taur, se înflăcăra vițelul Le Boeuf. De montă. Sau de concursuri. Sau de orice. Mama spune că dacă îți dorești mult un lucru, el se va îndeplini.

- Nu mai știm ce ne-am dorit tinere, nici nu mai contează acum, doar că am ajuns niște boi, zămbi Joian.

- Și asta nu din vina noastră, adăugă Plăvan împăcat, continuând să rumege.

- Eu n-o să ajung la jug, o să ajung taur de soi, celebru! mugi cu năduf Le Boeuf. Iar când o să ajung acolo, sus, o să-mi fie milă de situația voastră. De fapt, nici n-o să-mi mai aduc aminte de vremurile astea triste, când am împărțit același spațiu cu voi, ba o să uit și că suntem neamuri!

- Nu te înfierbânta precum lucerna verde strânsă în căpiță, îndreptă Joian un corn către vițel. Dinspre mine poți să fii orice și să ajungi oricine, dar să știi că oricât de sus ai ajunge, copile, nu vei putea uita că suntem neamuri pentru că mumă-ta va rămâne la fel ca mamele noastre: o vacă!